

Arrest

nr. 100 064 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Grozny.

Uw broer R.M. was een politieagent bij de ROVD Leninsky te Grozny. Hij werd tijdens een operatie door strijders gedood in april 2009.

Na de dood van uw broer kreeg u in 2010, 2011 en 2012 dreigbrieven van onbekende personen die zich uitgaven als strijders en de moordenaars van uw broer. In deze dreigbrieven stond te lezen dat ze op de hoogte waren dat u de broer was van R.M.. Tevens werden bedreigingen aan uw persoon gericht.

Uw moeder ging met deze dreigbrieven naar de politie, naar de collega's van uw broer. Zij kreeg te horen dat ze zich geen zorgen moest maken. De politie vermoedde dat ze u gewoon wilden schrik aanjagen.

In 2012 terwijl u van uw werk naar huis terugkeerde zag u een wagen staan op straat. Twee gemaskerde personen stapten uit de wagen en duwden u de auto in. U werd weggebracht naar een appartement waar u gedurende ongeveer een week werd vastgehouden. U werd mishandeld en ondervraagd over de adressen van collega's van uw broer, over de adressen van uw collega's en over adressen van familieleden die bij de autoriteiten werkten. Na een kleine week werd u naar het balkon van het appartement gebracht en u werd over het balkon gegooid. U kwam bij bewustzijn in het ziekenhuis. Daar zag u familie en politieagenten, collega's van uw broer. De politie ondervroeg u over de voorbije gebeurtenissen, maar u kon geen identificatie geven van de ontvoerders. U werd gedurende heel uw ziekenhuisopname door de politie beschermd in het ziekenhuis. Ook de 2 à 3 maanden na uw ziekenhuisopnamen, tijdens de revalidatie kon u rekenen op de bescherming van de politie.

Anderhalve maand voor uw vertrek naar België kreeg u telefoon van uw werkgever. Hij liet u weten dat u opnieuw bij hem terecht kon voor werk en u ging terug aan het werk. 2 à 3 weken nadat u opnieuw aan het werk was, kreeg uw moeder opnieuw een dreigbrief van onbekende personen.

Opnieuw ging uw moeder deze dreigbrief melden bij de politie. De politie liet verstaan dat ze u steeds bescherming hadden geboden, dat ze u niet constant konden bewaken en ze gaven u het advies dat u beter kon vertrekken. Uw moeder wilde niet dat u in Tsjetsjenië zou blijven.

U vertrok met uw oom naar Minsk waar hij uw reis naar België regelde.

U kwam in België toe op 8 oktober 2012 waar u twee dagen later asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legden u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw werkbadge, een kopie van uw geboorteakte, een fax van de laatste dreigbrief, een ziekenhuisverslag, een brief van het ministerie van Binnenlandse zaken d.d. 2 april 2009, een aanbevelingsbrief van de politie d.d. 11 mei 2012, een besluit identificatie van slachtoffer, 4 foto's, kopie van bewijs van overlijden van uw broer, kopie van zijn medische overlijdensakte, kopie van de overlijdensakte van uw broer, een kopie van een werkbadge van uw broer en een kopie van het binnenlands paspoort van uw broer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet nadat u dreigbrieven kreeg van de personen die uw broer hadden gedood, vermoedelijk rebellen, en u ontvoerd en vervolgd werd. Tijdens uw ontvoering werd u ondervraagd over de adressen van uw collega's en van de collega's van uw overleden broer (CGVS p. 3, 4, 13, 14).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas niet aannemelijk weet te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat het niet logisch is dat u na de dood van uw broer in oktober 2009, jarenlang door de rebellen werd gevisieerd en uiteindelijk ontvoerd en gemarteld met als doel informatie te verschaffen over uw collega's of over collega's van uw broer (CGVS p. 3, 10, 13, 14,15). Deze informatie, in het bijzonder informatie over andere agenten, is immers op een andere, minder omslachtige manier te bekomen. Ook u kan geen verklaring geven waarom zij u viseren en van u deze adressen eisen. U verklaart dat u op deze vragen geen antwoord heeft (CGVS,p.13).

In ieder geval, indien uw vervolgers (ook) andere motieven zouden hebben gehad om u te vervolgen, slaagt u er niet in de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Zo moet opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende uw val van het balkon/uit het raam tijdens uw vasthouding, niet overeenstemmen met de informatie vermeldt op het medisch attest dat u voorlegde.

U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u ongeveer twee weken in het ziekenhuis was opgenomen na uw val. U situeerde deze opname in de zomer 2012, op het einde van augustus of september. Het weer was warm toen u in het ziekenhuis verbleef. Na deze ziekenhuisopname had u het land verlaten (CGVS p. 12, 14).

Echter de kopie van het medisch attest dat u voorlegt om uw ziekenhuisopname te staven na de val van het balkon, vermeldt dat u van 10 februari 2012 tot 27 februari 2012 in het ziekenhuis verbleef na een val vanuit de hoogte (uittreksel medisch dossier n-2257/353).

Verder verklaarde u tijdens het gehoor dat u na de val bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis (CGVS p. 5). U was dus een lange tijd bewusteloos. U gaf aan dat een jongen u uit het raam had zien vallen en de ziekenwagen had gecontacteerd (CGVS p. 5).

Het medisch attest vermeldt in tegenstelling met uw verklaringen dat het letsel (de val) twee dagen voor de opname in het ziekenhuis had plaatsgevonden en dat u meer dan 3 minuten bewusteloos was geweest.

Gezien deze incoherenties tussen uw verklaringen en het medisch attest, wordt de geloofwaardigheid over de val van het balkon tijdens uw ontvoering ernstig ondermijnd.

U verklaart weliswaar dat u het zich niet zo goed herinnert, en elders in het gehoor haalt u in algemene zin geheugenproblemen aan (CGVS,p.7,12,14,17).

Hierover moet eerst opgemerkt worden dat u uw geheugenproblemen niet kan attesteren. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt evenmin dat u geheugenproblemen heeft. Uw beweerde geheugenproblemen kunnen deze zeer uiteenlopende vaststellingen dan ook niet verschonen.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat de politie, die ter plaatse kwam waar u van het balkon werd gegooid en werd gevonden, niet zou te weten zijn gekomen uit welk appartement u van het balkon werd gegooid. U beweerde dat de politie u had laten weten dat ze niet konden uitzoeken vanuit welk appartement u naar beneden was gegooid omdat u het niet wist en u de daders niet kon beschrijven (CGVS p. 6).

Gezien een jongen u uit het raam naar beneden zag vallen; hij de politie naar de plaats van het appartement bracht; de politie alle burens heeft ondervraagd; u door een ziekenwagen werd opgehaald op de plaats waar u effectief was gevallen, is het ongeloofwaardig dat de politie niet bij machte zou zijn om het appartement waaruit u naar beneden bent gevallen, te lokaliseren.

Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is verder opmerkelijk dat u betreffende het onderzoek dat de politie ondernam naar de bedreigingen en ontvoering, weinig coherent bent en zeer weinig informatie weet.

U verklaarde meerdere malen dat de politie geen onderzoek had gedaan omdat u de ontvoerders niet kon beschrijven. U stelde dat ze niet naar het appartement gingen omdat ze niet te weten kwamen welk appartement het was. U liet verstaan dat de politie u steeds liet weten dat ze niets konden doen als ze geen beschrijving hadden (CGVS p. 5, 6, 11).

Elders in uw verklaringen blijkt dan weer dat politie weldegelijk onderzoek heeft verricht. Ze zijn vaststellingen komen doen bij het appartementsgebouw waar u uit het raam werd gegooid. Ze hebben de burens daar ondervraagd. U werd in het ziekenhuis gevraagd om alles te beschrijven (CGVS p. 5, 15).

Gezien de goede contacten die u had met de politie, de ex-collega's van uw broer, is het opmerkelijk dat u weinig tot niets weet over het onderzoek van de politie naar uw problemen.

Deze incoherente en vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U werd gevraagd of u, gezien de goede contacten met de politie, enig bewijs kon verschaffen van hun betrokkenheid bij uw problemen en u antwoordde dat u niet wist of er politie-documenten waren (CGVS p. 15).

U werd tijdens het gehoor gevraagd om bewijsstukken van de politie te bekomen, wat u ook ging doen. Wij hebben u 5 werkdagen de tijd gegeven en u benadrukt die zo snel mogelijk in orde te brengen (CGVS p. 15, 17).

Gezien u tijdens het gehoor een brief van de wijkagent voorlegt waaruit uw goed gedrag en zeden blijkt en gezien u zelf aangaf dat het mogelijk was om deze documenten op te vragen, mag worden aangenomen dat u deze mogelijkheid met beide handen zou grijpen.

Wij stellen vast dat u dit niet hebt gedaan, wij hebben tot op heden van u niets ontvangen.

Dit kunnen wij enkel beschouwen als een teken van desinteresse met betrekking tot uw eigen zaak en de asielpprocedure via dewelke u in België om internationale bescherming vraagt.

Een dergelijke desinteresse is gezien de door u geuite vrees voor vervolging niet te verantwoorden.

Verder moet vastgesteld worden dat uw gedrag, terug gaan werken op uw werk na uw ontvoering niet getuigt van een gegronde vrees voor deze onbekende mannen.

U verklaarde dat u na de verzorging die u thuis kreeg om te revalideren van uw verwondingen na de val van het balkon, een telefoon kreeg van uw werkgever die uw vroeg om terug te komen werken. U liet verstaan dat u terug ging werken. U ging terug werken omdat u uw familie moest onderhouden en omdat u een workaholic was die niet zonder werk kon zitten (CGVS p. 14, 16).

Vastgesteld moet worden dat deze handeling de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging door deze onbekenden hoe dan ook ondermijnt.

Gezien de tegenstrijdigheden met uw medisch attest, de onaannemelijkheden (gevisieerd worden gedurende jaren omwille van adressen collega's broer, het appartement niet kunnen lokaliseren door politie), de vage verklaringen (over het onderzoek van de politie en uw handelingen) en uw handelingen na uw ziekenhuisopname betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Bijkomend dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken eveneens een medisch motief gaf voor uw komst naar België.

U verklaarde dat u nog een tweede operatie moest ondergaan, dat deze operatie 40 000 roebel zou kosten of zelfs meer en dat uw zus u daarom had aangeraden om naar Europa te gaan (vragenlijst CGVS punt 3.5).

U werd gewezen op uw verklaringen betreffende uw medisch motief en u beweerde dat u dat niet had gezegd (CGVS p. 16).

Opgemerkt moet worden dat het volledig ontkennen van uw verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken niet geloofwaardig is en niets wijzigt aan deze vaststellingen.

Hierdoor rijst dan ook het vermoeden dat uw medische problemen (wenselijkheid van een tweede operatie) de reden is voor uw komst naar België.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u in de cabine/slaapplaats van een vrachtwagen van Minsk tot België hebt gereisd. U had enkel uw binnenlands paspoort bij u en u wist niet of er voor u andere reisdocumenten voorzien waren. U werd enkel gezegd stil te liggen. Geen verdere afspraken werden er gemaakt. U gaf aan dat u geen controles had opgemerkt en dat u niet door de chauffeur werd gewaarschuwd wanneer jullie aan controleposten kwamen. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen.

U gaf aan dat er geen afspraken waren gemaakt, noch had u zelf vragen gesteld over de reisroute, over wat er allemaal ging gebeuren tijdens de reis (CGVS 7).

Uw uitleg overtuigt echter niet.

Het is vooreerst weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder dat hij met u concrete afspraken zou hebben gemaakt of zonder dat hij u zou hebben laten weten dat jullie een controle zouden naderen.

Het is ook niet aannemelijk dat u niets gemerkt heeft van grenscontroles (CGVS, p. 7)

Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat vrachtverkeer aan de Poolse EU buitengrens (en waarlangs u vanuit Minsk logischerwijze vermoedelijk bent gereisd) zeer uitvoerig en strikt wordt gecontroleerd. Zo zijn er steeds twee controles en is er sprake van een systematische controle van alle vrachtwagens, en kan er zowel een manuele controle gebeuren als een controle met hoogtechnologische hulpmiddelen.

Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Deze vaststelling is zwaarwichtig en wordt bovendien ondersteund gezien uw verklaringen over uw internationaal paspoort tegenstrijdig zijn met de gegevens in uw intern paspoort.

U verklaarde dat u nooit een reispaspoort had gehad (CGVS p. 8), echter uit de stempel in uw binnenlands paspoort blijkt dat u op 2 april 2009 een reispaspoort werd uitgereikt.

U werd gewezen op deze stempel en u herhaalde dat u geen reispaspoort had gehad (CGVS p. 8).

Het ontkennen weerlegt niet dat duidelijk blijkt dat u weldegelijk een reispaspoort werd uitgereikt.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de stempel op het laatste blad van uw binnenlands paspoort betekent dat u op 2 april 2009 uw reispaspoort ontving (antwoorddoc rus2008-001w).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van

strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort en de kopie van uw geboorteakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

Uw werkbadge geeft weer dat u werkzaam was als bewaker.

De dreigbrief is vooreerst een fax, geen origineel document. Gekopieerde en gefaxte documenten hebben geringe bewijswaarde, en sowieso hebben dergelijke documenten omwille van hun anoniem karakter weinig bewijskracht.

Het medisch attest werd hoger reeds besproken. Het geeft weer dat u, tegenstrijdig met uw verklaringen, van 10 februari 2012 tot 27 februari 2012 werd opgenomen in het Republikeins klinisch ziekenhuis, na een val uit de hoogte. Deze feiten worden an sich niet betwist.

Omwille van de hoger vastgestelde inconsistenties met uw verklaringen, en het ontbreken van objectieve aanwijzingen voor het feit dat het een daad van vervolging betreft, kan dit attest de conclusie niet wijzigen.

De aanbevelingsbrief van de politie, wijkagent geeft weer dat u goede waarden bezit, wat evenmin wordt betwist.

De brief van het ministerie van Binnenlandse zaken d.d. 2 april 2009 is een toewijzing voor uw broer om een zakenreis te ondernemen.

Het besluit identificatie van slachtoffer, de 4 foto's, de kopie van bewijs van overlijden van uw broer, de kopie van zijn medische overlijdensakte, de kopie van de overlijdensakte van uw broer, een kopie van een werkbadge van uw broer en een kopie van het binnenlands paspoort van uw broer, zijn documenten die allen betrekking hebben op de werkzaamheden van uw broer en zijn overlijden. Deze informatie wordt niet betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 december 2012 aan dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Waar de commissaris-generaal het niet logisch vindt dat verzoeker jarenlang door de rebellen werd geïsoleerd met als doel informatie te bekomen over zijn collega's of die van zijn broer, antwoordt verzoeker dat het (zie het verzoekschrift, p. 4) *"meer dan duidelijk (is) dat men bij betrokken personen meer details kan bekomen over bepaalde zaken dan in officiële registers"*.

Aangaande de tegenstrijdigheden omtrent de ziekenhuisopname en zijn bewusteloosheid, laat verzoeker gelden dat het om (zie p. 5) *"kleine tegenstrijdigheden"* gaat en dat men blijkbaar vergeet *"dat verzoeker ernstige psychische problemen heeft wat blijkt uit de voortgebrachte medische attesten"*.

Dat de politie geen grondiger onderzoek deed naar de plaats waar verzoeker werd vastgehouden in het appartement, ligt volgens verzoeker aan de politie zelf en niet aan hem; (zie p. 5) *"het is niet aan verzoeker om aan het politieapparaat bevelen te geven"*.

Dat verzoeker weinig weet over het politieonderzoek, acht hij (zie p. 5) *"evident omdat hij niet meer informatie heeft gekregen"*.

Verzoeker vindt het tevens (zie p. 5) *"evident dat men terug gaat werken omdat er toch een onderhoud moet zijn voor verzoeker zelf en zijn naasten"*.

Verder bevestigt verzoeker dat hij medische problemen heeft door het gedrag van de rebellen, maar benadrukt hij dat hij als vluchteling erkend wil worden; medische verzorging zal hier volgens hem n nodig zijn ten gevolge van de ondergane mishandelingen in zijn land.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen over zijn reisroute en stelt dat hij eerlijk is geweest; volgens hem neemt men "(zie p. 8) *al te vlug aan als zou men niet probleemloos in België kunnen aankomen*". Hij stelt dat de Poolse autoriteiten blijkbaar niet zo'n grondig onderzoek voeren als de commissaris-generaal wil doen geloven.

Hij is van oordeel dat hem (zie p. 6) "*zonder enige motivering*" de subsidiaire bescherming werd geweigerd, terwijl er volgens hem in Tsjetsjenië nog altijd "*een onrustig gevoel voor de burgerbevolking*" bestaat.

Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing (zie p. 6) "*duidelijk kan weerlegd worden door verzoeker*"; de beslissing is volgens hem "*niet, minstens zeer gebrekkig*" gemotiveerd.

Vervolgens haalt hij aan dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet de uitdrukkelijk motivering van een weigeringsbeslissing vereisen.

Verzoeker is van mening dat er duidelijk een schending is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de commissaris-generaal (zie p. 6) "*geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier*"; er dient volgens hem dan ook geloof gehecht te worden aan zijn verhaal.

Hij vraagt erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ten slotte laat hij gelden dat (zie p. 7) "*de problemen in Rusland, meer bepaald in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn*".

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal was in zijn beslissing van 30 november 2012 van oordeel dat niet logisch is verzoeker, na de dood van zijn broer in oktober 2009, jarenlang door de rebellen werd geïsoleerd en uiteindelijk ontvoerd en gemarteld, met als doel informatie te verschaffen over zijn collega's of over collega's van zijn broer gezien deze informatie, in het bijzonder informatie over andere agenten, op een andere, minder omslachtige manier te bekomen is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het *"meer dan duidelijk (is) dat men bij betrokken personen meer details kan bekomen over bepaalde zaken dan in officiële registers"*, stelt de Raad vast dat het kennelijk niet zo duidelijk was voor verzoeker zelf, aangezien hij tijdens zijn verhoor op 9 november 2012 op het Commissariaat-generaal geen verklaring kon geven waarom ze hem zodanig valseerden en van hem deze adressen eisten; verzoeker stelde dat hij op deze vragen geen antwoord had (zie het verhoorverslag, p. 13).

De commissaris-generaal stelde ook tegenstrijdigheden vast aangaande de val van verzoeker van het balkon:

"U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u ongeveer twee weken in het ziekenhuis was opgenomen na uw val. U situeerde deze opname in de zomer 2012, op het einde van augustus of september. Het weer was warm toen u in het ziekenhuis verbleef. Na deze ziekenhuisopname had u het land verlaten (CGVS p. 12, 14).

Echter de kopie van het medisch attest dat u voorlegt om uw ziekenhuisopname te staven na de val van het balkon, vermeldt dat u van 10 februari 2012 tot 27 februari 2012 in het ziekenhuis verbleef na een val vanuit de hoogte (uittreksel medisch dossier n-2257/353). Verder verklaarde u tijdens het gehoor dat u na de val bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis (CGVS p. 5). U was dus een lange tijd bewusteloos.

U gaf aan dat een jongen u uit het raam had zien vallen en de ziekenwagen had gecontacteerd (CGVS p. 5).

Het medisch attest vermeldt in tegenstelling met uw verklaringen dat het letsel (de val) twee dagen voor de opname in het ziekenhuis had plaatsgevonden en dat u meer dan 3 minuten bewusteloos was geweest."

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat het om *"kleine tegenstrijdigheden"* gaat en dat men blijkbaar vergeet *"dat verzoeker ernstige psychische problemen heeft wat blijkt uit de voortgebrachte medische attesten"*.

De Raad is van mening dat de datum van verzoekers ziekenhuisopname en de gevolgen van zijn val van het balkon, geenszins *"kleine tegenstrijdigheden"* zijn zoals verzoeker voorhoudt.

De opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk *"dat verzoeker ernstige psychische problemen heeft"*, noch dat dit *"blijkt uit de voortgebrachte medische attesten"*.

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verder wijst de Raad er op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005), quod non in casu.

De frappante tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en het neergelegde medisch attest, keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Ten derde was de commissaris-generaal van mening dat het niet aannemelijk is dat de politie, die ter plaatse kwam toen verzoeker na zijn val van het balkon werd ontdekt, volgens verzoeker niet te weten kwam uit welk appartement hij van het balkon werd gegooid:

"U beweerde dat de politie u had laten weten dat ze niet konden uitzoeken vanuit welk appartement u naar beneden was gegooid omdat u het niet wist en u de daders niet kon beschrijven (CGVS p. 6).

Gezien een jongen u uit het raam naar beneden zag vallen; hij de politie naar de plaats van het appartement bracht; de politie alle burens heeft ondervraagd; u door een ziekenwagen werd opgehaald op de plaats waar u effectief was gevallen, is het ongeloofwaardig dat de politie niet bij machte zou zijn om het appartement waaruit u naar beneden bent gevallen, te lokaliseren."

Dat de politie geen grondiger onderzoek deed naar de plaats van het vasthouden van verzoeker in het appartement, ligt volgens verzoeker aan de politie zelf en niet aan hem; *"het is niet aan verzoeker om aan het politieapparaat bevelen te geven"*.

De Raad stelt vast dat verzoeker uit het oog verliest dat hij zelf aangaf (zie het verhoorverslag van 9 november 2012, p. 5) dat een jongen hem uit het raam had zien vallen en de ziekenwagen had gecontacteerd zodat er een getuige was om het bewuste appartement te lokaliseren en verzoeker aan de politie echt "geen bevelen diende te geven".

Volgens de commissaris-generaal was verzoeker ook onaannemelijk incoherent en onwetend over het gevoerde onderzoek door de politie:

"U verklaarde meerdere malen dat de politie geen onderzoek had gedaan omdat u de ontvoerders niet kon beschrijven. U stelde dat ze niet naar het appartement gingen omdat ze niet te weten kwamen welk appartement het was. U liet verstaan dat de politie u steeds liet weten dat ze niets konden doen als ze geen beschrijving hadden (CGVS p. 5, 6, 11).

Elders in uw verklaringen blijkt dan weer dat politie wel degelijk onderzoek heeft verricht. Ze zijn vaststellingen komen doen bij het appartementsgebouw waar u uit het raam werd gegooid. Ze hebben de burens daar ondervraagd. U werd in het ziekenhuis gevraagd om alles te beschrijven (CGVS p. 5, 15). Gezien de goede contacten die u had met de politie, de ex-collega's van uw broer, is het opmerkelijk dat u weinig tot niets weet over het onderzoek van de politie naar uw problemen."

In zijn verzoekschrift acht verzoeker het evident dat hij weinig weet over het politieel onderzoek *"omdat hij niet meer informatie heeft gekregen"*.

Deze bewering verklaart echter niet waarom verzoeker enerzijds verklaarde dat de politie geen onderzoek had gedaan, doch anderzijds verklaarde dat de politie wel degelijk onderzoek heeft verricht, vaststellingen zijn komen doen bij het appartementsgebouw, de burens hebben ondervraagd en verzoeker hebben ondervraagd in het ziekenhuis.

Bovendien weerlegt verzoeker evenmin de vaststelling dat verzoeker goede contacten had met de politie, waardoor het opmerkelijk is dat hij weinig tot niets weet over het onderzoek van de politie naar zijn problemen.

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift slechts zijn onwetendheid en slaagt er geenszins in de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dit doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Ten vijfde werd vastgesteld dat verzoeker geen bewijs bijbracht van de betrokkenheid van de politie bij zijn problemen, terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat hij goede contacten had met de collega's van zijn broer en tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal stelde dat hij daartoe een poging ging doen.

De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van de betrokkenheid van de politie bij zijn problemen en onderneemt hij in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren; hij toont geenszins aan dat hij inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal was ook van oordeel dat het gedrag van verzoeker om terug te gaan werken na zijn ontvoering, niet echt getuigt van vrees:

"U verklaarde dat u na de verzorging die u thuis kreeg om te revalideren van uw verwondingen na de val van het balkon, een telefoon kreeg van uw werkgever die uw vroeg om terug te komen werken. U liet verstaan dat u terug ging werken."

U ging terug werken omdat u uw familie moest onderhouden en omdat u een workaholic was die niet zonder werk kon zitten (CGVS p. 14, 16). Vastgesteld moet worden dat deze handeling de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging door deze onbekenden hoe dan ook ondermijnt."

In zijn verzoekschrift vindt verzoeker het "evident dat men terug gaat werken omdat er toch een onderhoud moet zijn voor verzoeker zelf en zijn naasten" en geeft dus toe dat hij aan geld verdienen een hogere prioriteit gaf dan aan zijn voorgehouden vrees.

Daarenboven de commissaris-generaal vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, ook een medische reden vermeldde voor zijn komst naar België:

"U verklaarde dat u nog een tweede operatie moest ondergaan, dat deze operatie 40 000 roebel zou kosten of zelfs meer, en dat uw zus u daarom had aangeraden om naar Europa te gaan (vragenlijst CGVS punt 3.5).

U werd gewezen op uw verklaringen betreffende uw medisch motief en u beweerde dat u dat niet had gezegd (CGVS p. 16). Opgemerkt moet worden dat het volledig ontkennen van uw verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken niet geloofwaardig is en niets wijzigt aan deze vaststellingen.

Hierdoor rijst dan ook het vermoeden dat uw medische problemen (wenselijkheid van een tweede operatie) de reden is voor uw komst naar België."

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij medische problemen heeft ten gevolge van de handelingen van de rebellen, maar benadrukt hij dat hij als vluchteling erkend wil worden.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt.

De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure (RVS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

In casu verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nog een tweede operatie moest ondergaan, dat deze operatie 40 000 roebel zou kosten of zelfs meer, en dat zijn zus hem daarom had aangeraden om naar Europa te gaan, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal ontkende dat hij dit had gezegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verhoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker in het Russisch werd voorgelezen, dat hij vervolgens ondertekende waardoor hij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Bovendien wijst de Raad er op dat, bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker werd gevraagd of hij opmerkingen had over het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop hij antwoordde (zie het gehoorverslag, p. 2): *"Ik het weet het niet. 20 of 30 minuten werden vragen gesteld. Geen problemen. Ze hebben naar mij geluisterd. Ze waren vriendelijk en ik heb mijn documenten voorgelegd"*.

Het volstaat dan ook niet voor verzoeker om tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal gewoon te ontkennen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook een medisch (lees: financieel) motief had vermeld; verzoeker toont niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft.

Verzoekers vermelding in het verzoekschrift dat hij medische problemen heeft door de handelingen van de rebellen en dat hij als vluchteling erkend wil worden, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden dienaangaande.

Ook deze vaststelling doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal hechtte ten slotte geen geloof aan de verklaringen van verzoeker omtrent zijn reisroute en -documenten:

"Uit uw relaas blijkt dat u in de cabine/slaapplaats van een vrachtwagen van Minsk tot België hebt gereisd.

U had enkel uw binnenlands paspoort bij u en u wist niet of er voor u andere reisdocumenten voorzien waren. U werd enkel gezegd stil te liggen.

Geen verdere afspraken werden er gemaakt. U gaf aan dat u geen controles had opgemerkt en dat u niet door de chauffeur werd gewaarschuwd wanneer jullie aan controleposten kwamen.

U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat er geen afspraken waren gemaakt, noch had u zelf vragen gesteld over de reisroute, over wat er allemaal ging gebeuren tijdens de reis (CGVS 7).

Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is vooreerst weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder dat hij met u concrete afspraken zou hebben gemaakt of zonder dat hij u zou hebben laten weten dat jullie een controle zouden naderen.

Het is ook niet aannemelijk dat u niets gemerkt heeft van grenscontroles (CGVS,p.7)

Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat vrachtverkeer aan de Poolse EU buitengrens (en waarlangs u vanuit Minsk logischerwijze vermoedelijk bent gereisd) zeer uitvoerig en strikt wordt gecontroleerd. Zo zijn er steeds twee controles en is er sprake van een systematische controle van alle vrachtwagens, en kan er zowel een manuele controle gebeuren als een controle met hoogtechnologische hulpmiddelen.

Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Deze vaststelling is zwaarwichtig en wordt bovendien ondersteund gezien uw verklaringen over uw internationaal paspoort tegenstrijdig zijn met de gegevens in uw intern paspoort.

U verklaarde dat u nooit een reispaspoort had gehad (CGVS p. 8), echter uit de stempel in uw binnenlands paspoort blijkt dat u op 2 april 2009 een reispaspoort werd uitgereikt.

U werd gewezen op deze stempel en u herhaalde dat u geen reispaspoort had gehad (CGVS p. 8).

Het ontkennen weerlegt niet dat duidelijk blijkt dat u weldegelijk een reispaspoort werd uitgereikt.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de stempel op het laatste blad van uw binnenlands paspoort betekent dat u op 2 april 2009 uw reispaspoort ontving (antwoorddoc rus2008-001w)."

In zijn verzoekschrift blijft verzoeker bij zijn eerdere verklaringen over zijn reisroute en poneert dat hij eerlijk is geweest.

Hij voert aan dat men *"al te vlug aanneemt als zou men niet probleemloos in België kunnen aankomen"* en stelt dat de Poolse autoriteiten blijkbaar niet zo'n grondig onderzoek voeren als de commissaris-generaal wil doen geloven.

Deze enkele beweringen van verzoeker tonen hoegenaamd niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande verzoekers reisroute en reisdocumenten blijven onverkort gelden en worden door de Raad overgenomen.

2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker een lege briefomslag neer.

De Raad ziet echter niet in hoe het neerleggen van een lege briefomslag de asielaanvraag gunstig kan beïnvloeden.

2.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hem *"zonder enige motivering"* de subsidiaire bescherming werd geweigerd, terwijl er volgens hem in Tsjetsjenië nog altijd *"een onrustig gevoel voor de burgerbevolking"* bestaat, stelt de Raad vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er in Tsjetsjenië nog altijd *"een onrustig gevoel voor de burgerbevolking"* bestaat en dat *"de problemen in Rusland, meer bepaald in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn"* toont hij geenszins het tegendeel aan.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf

aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE